

НАРОДНО ПОЗОРИШНЕ ВИШНЕ

СЕПТЕМБАР/
ОКТОБАР 2022.
ГОДИНА XVIII, БРОЈ 153
www.narodnopozeriste.rs
ИЗДАЈЕ НАРОДНО ПОЗОРИШТЕ У БЕОГРАДУ

ДЕЦА

опера у 17 песама на музику Ирене Поповић,
по роману Милене Марковић

ПРЕМИЈЕРА / 8. октобар у 19,30 часова / Велика сцена

У СУСРЕТ НОВОЈ СЕЗОНИ: СВЕТИСЛАВ ГОНЦИЋ, В.Д. УПРАВНИКА НАРОДНОГ ПОЗОРИШТА

И младост и стручност

Уочи почетка нове сезоне Народног позоришта у Београду, која почиње вечерас, в.д. управника Светислав Гонцић поручује у разговору за „Позоришне новине“ да ће „главни задаци и у наредном периоду бити квалитетни програми, фокусирање репертоара на класику и модерне форме које ће једнога дана вероватно бити класика“. Такође, сматра и да је „веома важно укључивање младих аутора, уз пуно поштовање претходника чији је рад уткан у наш театар“.

Када је реч о претходној сезони, чак ни отежани услови рада, услед пандемије коронавируса, нису спречили Народну позориште да ради вредно и успешно. У прилог томе говоре и званични подаци према којима су ансамбли Националног театра извели девет драмских, две оперске и две балетске премијере, одигравши укупно 315 представа на матичној сцени и на гостовањима и које је, са гостујућим представама и другим перформативним догађајима, пратило око 90.000 гледалаца. На наше питање да ли је задовољан постигнутим резултатима, Гонцић одговара потврдно.

„Такође, задовољан сам и неким структуралним променама које су у овом позоришту биле неопходне да бисмо могли да имамо такве резултате. Запослили смо и неколико младих људи. Дакле, наша идеја је и младост и стручност... Сређивање структуре самог позоришта, односно довођења у ред како би сви запослени имали побољшане услове рада, је веома битан и значајан посао. Оваквим темпом, ревитализација театра требало би да се заврши у релативно блиској будућности. Немогуће је за шест месеци изаћи из неких проблема, поготову што још увек решавамо бројне нагомилане проблеме из неких претходних периода. Веома смо захвални ресорном Министарству што подржава наше напоре да позориште ставимо у један нормалан колосек, и да са пуним поштовањем и достојанством радимо онако како треба да се ради у озбиљном

националном театру. Уз њихову помоћ, мислим да ћемо за, отприлике, годину дана поставити здраве темеље за будући развој. Немогуће је то брже урадити“, сматра наш саговорник.

У међувремену, Народна позориште неће више за грејање користити мазут јер је цела зграда прикључена за Топлану; тренутно се изводе радови на фасади ради обнављања оштећених делова, добијена је нова тонска опрема и дигитализован систем за аудио-видео снимања и директни пренос, уведена је лед технологија која драстично смањује потрошњу електричне енергије, ...

„Један од приоритета овог времена јесте смањење укуиног загађења и редуковање потрошње електричне енергије на разуман ниво“, истиче Гонцић уз подсећање да живимо у веома нестабилном периоду ратних околности у свету, које се, кроз енергенте, одражавају на наш економски статус, али и квалитет живота.

„У том смислу, многе планове морали смо да редукујемо, односно да их привремено одложимо. То, наравно, не значи да ћемо престати са радом, али ће се та штеђња, сигурно одразити и на сцени. Народна позориште, прво, мора да одговори адекватно својим капацитетима и друго, да одржи један ниво извођења програма којима ће се, опет, као у корони, грађанима дати психолошко растерећење“, каже Гонцић.

Говорећи о новој сезони, истакао је да ће у оквиру ње бити обележен и један веома значајан јубилеј – сто година од оснивања Балета Народног позоришта у Београду.

„Наш ансамбл премијерно ће извести класични, веома атрактиван балет ‘Гусар’, који код нас никада није игран. Током сезоне планирамо да нам гостују и неки реномирани балетски уметници“, најавио је Гонцић уз напомену да ће се национални театар потрудити да достојанствено и на различите начине обележи један тако изузетан догађај.

Када је реч о репертоару Дrame, ускоро би требало да крену проба великог класичног наслова - Шекспирове драме „Магбет“ у режији Јагоша Марковића са Небојшом Дугалићем и Наташом Нинковић у главним улогама.

Репертоар Оперe, током ове сезоне биће обогаћен Пучинијевом „Турандот“ у режији младог и веома талентованог Павла дел Монака, као и Вердијевим „Фалстафом“ у поставци Небојше Брадића.

■ Р.П.Н. ■

ВЕЧЕРАС ПОЧИЊЕ 154. СЕЗОНА НАРОДНОГ ПОЗОРИШТА У БЕОГРАДУ

Завесу дижу „Коштана“ и „Алексија“

Народно позориште у Београду вечерас званично почиње нову сезону, 154. по реду, двома представама; на Великој сцени, у пола осам, завесу ће подићи Коњовићева опера „Коштана“, док ће сат времена касније, у 20,30 часова, на сцени „Раша Плаовић“ бити изведена драма Ђорђа Косића „Успаванка за Алексију Рајчић“.

Једна од најпопуларнијих домаћих опера „Коштана“, према истоименој драмској причи Боре Станковића, под диригентском управом Ане Зоране Брајовић, и у режији Југа Радивојевића, после скоро трогодишње паузе враћа се на сцену. Последњи пут ово дело, чија се прича дешава у епохи, али у новој модерној поставци, у коју су на суптилан начин укључени и брехтовски елементи, било је на репертоару 22. јануара 2020. године.

Ово је, иначе, пета поставка те чувене српске опере у Народном позоришту која је, својевремено, извођена на свим сценама некадашње Југославије, као и на неким

европским, а премијера је одржана 14. јуна 2019. године.

Публика, као и критика, били су једногласни у оцени да се постављање овог бисера домаће оперске баштине на сцену, после вишестепенице паузе, показало као пун репертоарски погодак.

„... Не нарушити сећање на оригинално доба из којег догађај потиче, а протумачити га искуством, оком и слухом данашњег човека и уметника, е то је подвиг за који треба имати знања, страственост, стваралачку снагу... Опера данас свакако није она иста од пре 60 или 90 година, и прави кључ за годину 2019. је без сумње ваљало пронаћи. Актуелна поставка редитеља

Југа Радивојевића, уз амбициозно диригентско присуство Ане Зоране Брајовић, отворило је све наведене

дилеме и још потцртало сложеност Коњовићеве партитуре“, оценила је, између осталог, критичарка Зорица Којић напомињући да ће ова амбициозна представа „кроз своје поделе имати веома озбиљну прилику да израсте у важан репертоарски подухват опере Народног позоришта“.

На вечерашњем извођењу наступиће Софија Пижурица (Коштана),

Ненад Јаковљевић (Хаџи Тома), Наташа Јовић Тривић (Ката), Дејан Максимовић (Стојан), Биљана Јовановић (Стана), Дарко Ђорђевић (Арса), Анастасија Станковић (Васка), Миодраг Д. Јовановић (Митке), Милан Обрадовић (Гркљан), Жељка Здјелар (Салче), Дубравка Филиповић (Магда)...

Представа „Успаванка за Алексију Рајчић“, по тексту Ђорђа Косића и у режији Југа Ђорђевића, у чијем средишту је тема о злостављаној жени која је починила убиство, а у затвору осетила слободу, премијерно је изведена 30. априла ове године на сцени „Раша Плаовић“ у драмско-музичкој форми, са Вањом Ејдус у насловној улози.

Тај комад, награђен је на конкурс Стеријиног позорја за оригинални домаћи драмски текст 2020. године, а његова праизведба реализована је у копродукцији Народног позоришта у Београду са Позорјем и Фондацијом „Нови Сад – Европска престоница културе“ 2022.

У подели су и Ива Милановић, Новак Радуловић (Хоровође) и Сара Ристић, Невена Милошевић,

Вера Зечевић, Младен Лукић, Горан Милошевић и Данијела Милошевић (Хор).

Насловна јунакиња је фиктивна личност, а млади писац инспирацију за причу нашао је у књизи Милутина А. Поповића из 1898. године „Затворенице - Албум женског одељења Пожаревачког казног завода“.

Овај комад, који је летос на Фестивалу „Буџини дани“ у Александровцу освојио Награду „Милан Миња Обрадовић“ за најбољу продукцију позоришне представе, биће одигран као део конгреса ИЕТМ-а на Битефу.

Конгрес, који ће од 28. септембра до 2. октобра окупити више од 500 еминентних уметника и професионалаца из целог света, представља продукцијски најобимнији међународни скуп у региону. Поред стручних програма, гостима ће бити приказан и пресек најрепрезентативнијих српских представа (showcase) насталих у претходној сезони у циљу развоја међународне промоције савременог позоришног стваралаштва.

■ Р.П.Н. ■

После непуних годину дана, композиторка Ирена Поповић поново ради у Народном позоришту. Свој раскошни талент, ова вансеријска уметница потврдила је (по ко зна који пут и тада) изванредном музиком писаном за Ибсенову „Нору“, премијерно изведена у режији Тање Мандић Ригонат, а за неколико дана, на истом месту, Великој сцени националног театра, представиће се позоришној публици у двострукој улози – не само као композитор, него и редитељ. Наиме, већ извесно време, са сјајном уметничком екипом спрема комад „Деца“, према истоименом роману Милене Марковић, овећаном пролетос прстижном НИН-овом наградом за најбољи роман у 2021. години. Премијера је заказана за суботу 8. октобар у 19,30 часова, а у подели су глумци Нела Михаиловић, Сузана Лукић, Предраг Милетић, Вања Милачић, Павле

Јеринић, Милена Ђорђевић, Бојана Стефановић, Бојана Бамбић, Драгана Варагић, Александар Вучковић, Миона Марковић, Теодора Спаравало, Јелена Благојевић, Владан Матовић и певачи Тамара Митровић, Искра Сретиновић и Марко Костић.

Током досадашње блиставе каријере, Ирена Поповић је написала музику за више од сто позоришних представа, а међу бројним признањима посебно се издвајају три Стеријине награде. Такође, награђивана је и на другим значајним манифестацијама као што су Међународна трибина композитора, Фестивал малих сцена Ријека, Војвођански сусрети, Дани комедије... Као редитељ, дебитовала је пре више од две деценије, давне 1999. године. Тада, на Међународној трибини композитора у Београду урадила је инсценацију пројекта „Pierrot lunaire“ Арнолда Шенберга.

„Сада, после толико времена, враћам се режији и имам задатак да поставим нешто много комплексније, са музиком која је моја и то баш на Великој сцени Народне позоришта. Ако сам икада замишљала шта је посао живота, онда је то баш ово“, искрена је у разговору за „Позоришне новине“ Ирена Поповић уз напомену да све ову за њу представља велику одговорност, али и неизмерну радост.

„Још једном желим да се захвалим управнику, господину Гонцићу што је спојио Милену и мене и дао ми заиста велики простор да се размаштам и направим нешто што је за мене круна досадашње

ИРЕНА ПОПОВИЋ,
КОМПОЗИТОРКА И РЕДИТЕЉКА ПРЕДСТАВЕ „ДЕЦА“
ПО ТЕКСТУ МИЛЕНЕ МАРКОВИЋ

Прихватити себе је смисао овог живота

Милена је неухватљива као Валкира, а опет танана и нежна као виолина у комадима Арво Парта.

У овој књизи, у којој је, дакле, још једном показала своју неоспорну списатељску вештицу

на компоновању добре и квалитетне музике. Велику подршку и помоћ имам од ауторског тима на челу са Димитријем Кокановим који је написао либрето, Јеленом Новак која је музичка драматуршкиња, кореографом Игором Коругом и костимографкињом Селеном Орб. Трудим се да све што музички произведем глумци усвоје из свог хабитуса и оствере да уместо драмских сукоба, монолога и свих оних техника које су стекли кроз своје образовање и рад на представама, сада дођу до једног потпуно новог пласирања материјала, као и да подстакнем код њих да пронађу један нови израз који ће их пре свега нагнати да се нанова заиграју.

Када помињемо дух времена, неминовно се намеће и питање колико позориште има моћ да указује на актуелне проблеме у друштву?

Живимо у временима у коме су девалвирале, пре свега, људске вредности, немање емпатије према људском бићу и немање времена за друге. Верујем у човекову моћ да, ако жели, може учинити нешто добро. Верујем у сваког појединца да може променити и покренути неко осећање доброту пре свега у себи, а онда и у односу према другом. Када то кажем, осећам се помало усамљено и утопистички пошто је овај поглед на живот помало и нереалан, можда и романтичарски, а чини ми се и детињи. Позориште има моћ да нас заустави да се преиспитамо пре свега као људска бића. Позориште неће решити проблеме у друштву, али моја одговорност је да застанем и себе покушам да променим. Милена Марковић је у „Деци“ написала све оно што нисам смела никада да кажем, односно оно што нисмо смели гласно да кажемо чак ни ближњима. Мене су „Деца“ оствестила и охрабрила да покушам да пре свега изговорим ствари за које нас уче да је срамота изговорити, а да је непримерно и невапитано те

исте ствари урадити. Милена воли живот, а после читања „Деце“, ја сам себе загрилила и заволела још више, каква год да сам и каква год да ћу бити. Прихватити себе је смисао овог живота. Велика је Милена, а њена мисао још већа.

Многе друштвено ангажоване представе имају задатак да узбуркају различите врсте емоција и испровоцирају размишљање о некој одређеној проблематици. Често сте, као композитор, сарађивали са Андрашем Урбаном и Коканом Младеновићем, друштвено ангажованим редитељима. Колико вам је та сарадња, у смислу одређеног искуства, била од значаја у раду на „Деци“?

Присутна сам у скоро свим позоришним процесима, одговорна сам и волим да будем упућена у све фазе рада на представи. Поред Андраша Урбана и Кокана Младеновића, са којима сам највише сарађивала и пуно научила, морам да истакнем сарадњу и са Тањом Мандић Ригонат, Снежаном Тришић, Слободаном Унковским, Бљертом Незирај, Аном Томовић, Вељком Мићуновићем и Оливером Фрљићем. Сваки редитељ има свој специфичан начин рада и ангажмана и сваки процес узбурка различите врсте емоција. Такође, сваки од ових редитеља има одређени друштвено-политички ангажман, само су њихова средства другачија. Мој задатак је да пронађем начин и не угрозим њихову естетику, а останем верна себи. У „Деци“ сам следила свој инстинкт, а велико искуство и сарадња са овим редитељима су ми помогли да лакше издржим овај, заиста, комплексан процес.

Како бисте, у жанровском смислу, дефинисали „Децу“?

Како год их на крају жанровски одредили, мислим да порађамо нешто што је другачије и што може да буде и комад с певањем, и јавно певани роман и камерна опера. „Деца“ имају елементе опере и најближа су тој форми, а опет, по третману готово свих елемената опере, они беже и од оперске форме. Ако морам да се, ипак, на крају одредим, казаћу да су „Деца“ камерна опера компонована за глумце, оперске певаче, дечији хор и камерни оркестар, опера у 17 песама.

■ Микојан Безбрадица ■

композиторске каријере. Имам дивну комуникацију са глумцима и оно на чему сам захвална је велика љубав и поверење коју осећам. Сви смо свесни да правимо нешто ново и другачије“.

Милена Марковић у својој књизи, односно роману у стиховима „Деца“ на више од педесет страна, без зареза и тачака говори о деци, детињству и породици, као и о томе шта то значи бити ћерка, мајка, син. Шта вам је, када сте први пут прочитали ово дело, оставило најјачи утицај?

Миленина поезија удра у стомак, у главу, у срце. После првог читања, пожелела сам да сви људи овог света прочитају овај Миленин роман. Милена је написала посвету животу и она га воли у свим његовим облицима. Ту постоји толико слојева које нанова освешћујем и откривам, али оно што ми је и даље најпотресније је њена снага, тај њен ветар и љубав према животу.

Књижевни критичари сматрају да су „Деца“ књига која је по сваком могућем критеријуму ван свих уобичајених стандарда и шаблона, изван хоризонта очекивања. Шта је то, што је према вашем личном мишљењу, издваја од осталих књижевних дела?

Миленина мисао, снажна, непресушна, без тачке и зареза, нежна и танана с једне стране, а убојита и сурова с друге. У Вагнеровим операма имамо ту бескрајну мелодију која тече и коју нам је увек било тешко да анализирамо кроз класичан музички облик.

У уметничком тиму су и Миранш Вуксановић (сценограф), Ана Григоровић (стручни сарадник редитеља), Нађа Репман (видео рад). Сарадници на представи су Љиљана Мркић Поповић (сценски говор), Иван Мирковић (корепетитор), Никола Драговић (асистент композитора/редитеља), Вук Милетић, Милош Голубовић (продуценти), Александра Роквић (инспицијент), Љубица Раковић (суфлер) и Марко Јечменица (асистент костимографа). У представи учествују Камерни оркестар и Дечији хор Наде.

ну, Милена је проговорила и о духу времена дајући преглед једне епохе која се управо завршава. Шта ће, у редитељском смислу, бити основно полазиште представе?

Ја сам, пре свега и после свега, композиторка и моје полазиште је концерт. Не желим, нити могу да парирам великим редитељским именима и мој фокус је пре свега

ПОТПИСАН ПРОТОКОЛ О САРАДЊИ У ОКВИРУ ПЛАТФОРМЕ OPEN BALKAN THEATRE/ ТЕАТАР ОТВОРЕНИ БАЛКАН

Јединственост балканске културе

Абигаïла Воштина, Васо Ристов и Светислав Гонцић

Оpen Balkan Theatre/ Театар Отворени Балкан платформа о сарадњи између Србије, Албаније и Северне Македоније у области позоришта, драме, опере и балета озваничена је 28. септембра потписивањем Протокола о сарадњи у Влади Републике Србије.

Протокол о сарадњи потписали су в.д. управника Народног позоришта у Београду Светислав Гонцић,

Васо Ристов директор Националне Опере и Балета из Скопља и Абигаïла Воштина, директорка Националне Опере и Балета из Тиране, док ће директорка Македонског Националног Театра Симона Угриновска накнадно потписати протокол.

Стратешка културна сарадња Open Balkan Theatre/ Театар Отворени Балкан је платформа која ће омогућити снажније повезивање најважнијих националних културних институција ових трију земаља

и биће важна поруку свету изван ове регије о јединствености балканске културе.

„Све наше регионалне културе чине једну важну целину Балкана, и веома је снажна идеја балканске културе као посебне на целом свету. Ако бисмо могли да разменимо

настао на идеји да треба отворити врата будућности поготово младим људима и практично кренути у један нови концепт, један нови свет.“

„Мени је драго да смо ми и до сада имали одличну сарадњу као две земље али Open Balkan Thea-

континуирану сарадњу током целе године, али и велике заједничке пројекте који истичу значај и важност културе као начина повезивања.

„Кроз размену оперских, балетских, драмских уметника, диригената, солиста, драматурга и других уметника настаје нова и узбудљива енергија која може да подигне уметнички квалитет и донесе нешто ново у свим нашим ансамблима“ истиче Абигаïла Воштина, директорка Националне Опере и Балета из Тиране.

Радован Јокић, помоћник министра за културу за савремено стваралаштво, изразио је задовољство потписивањем протокола о сарадњи и нагласио:

„У овом моменту мишљења смо да нам је култура потребнија сада више него икада. По овом основу, што се тиче сарадње између националних театара поготову морам да изразим задовољство, јер они свакако са свих страна имају актуалне садржаје и оно што се надамо учиће нас не само ко смо, него како кроз ове уметничке пројекције и кроз ову врсту духовних детерминанти можемо да будемо бољи и оно што стварно можемо бити“.

■ Р.П.Н. ■

Молина Удовички Фотез, Васо Ристов, Абигаïла Воштина, Светислав Гонцић, Радован Јокић, Ана Павловић и Никола Мијаиловић

и умножимо искуства и креативност и да их уткамо у један разнолики ћилим, то би цео свет могао да препозна као јединствену балканску културу која је магична” – наглашава Светислав Гонцић и додаје:

„Овај пројекат Open Balkan Theatre/ Театар Отворени Балкан је

шанса да се зближимо још више, да сарађујемо још више да се помажемо као институције“, рекао је Васо Ристов, директор Националне Опере и Балета Северне Македоније.

Open Balkan Theatre/ Театар Отворени Балкан подразумева

ПРВАКИЊА ДРАМЕ ОЛГА ОДАНОВИЋ, ДОБИТНИЦА НАГРАДЕ „МИЈА АЛЕКСИЋ – БИТИ ГЛУМАЦ“

За глуму није довољан само таленат

Богатој колекцији значајних признања, првакиња Дrame Народног позоришта у Београду придружила је ових дана и Награду „Мија Алексић – бити глумац“. Признање јој је уручено 26. септембра, на отварању манифестације „Дани Мије Алексића“, коју у част легендарног глумца више од деценије организују општина Горњи Милановац и Културни центар.

„Веома ме је обрадовала вест да сам овогодишња добитница награде која носи име великог, непоновљивог Мије Алексића“, каже за „Позоришне новине“ Олга Одановић, призната уметница која на сцену и пред камере, захваљујући огромном распону средстава свог глумачког израза, увек доноси нешто аутентично, своје, непоновљиво, због чега је колеге и публика обожавају, а стручна критика веома уважава.

„Ја, иначе, никад, ни од једне улоге коју радим, не очекујем да ћу за њу бити награђена. Али, ето, деси се неки сплет околности, па

неко види то што радите и онда вас награди, јер сматра да је то нешто вредно пажње“, искрена је наша саговорница којој је поменуто признање додељено на основу предлога њених колега и колегиница - Весне Тривалић, Ненада Јездића, Гордана Кичића и Небојше Дугалића, претходних добитника Награде „Мија Алексић - бити глумац“. У образложењу, између осталог, наведено је да „Олга Одановић својим даром и целокупном каријером припада глумачкој баштини коју нам је у

филмској и позоришној уметности оставио Мија Алексић“.

„Признање са његовим именом посебно ми је драго, између осталог, и због тога што припадам оним генерацијама које су одрасле на његовим серијама и филмовима. Мија је, за оно време, заиста био авангардни глумац. Ишао је испред свог времена. И ова награда, уосталом као и неке друге, обавезује вас да, докле год се бавите глумом, морате да истражујете. До краја, док год у вама постоји та радост игре... Као што се и неки други

послови усавршавају, тако и глума, временом, мења неки свој облик и средства. Једноставно, мора да иде у корак с временом у којем живите, а Мија је, у том смислу, богами, увек био за корак испред. Веома пажљиво је бирао глумачка средства. У свакој улози је *газио* до краја, давајући се безрезервно. Гајио је тај минимализам... То могу да кажем и за нашег предивног Чкаљу који је као комичар, такође, имао свој стил игре. Али, Мија је, кад се човек сети свих тих његових улога,

заиста био нешто посебно. Ту, пре свега, мислим на серије *Сервисна станица*, *Вага за тачно мерење*, *Дипломци*, потом радио емисију *Весело вече*, па филмове *Варљиво лето*, *Маратонци трче почасни круг*, *Танго Аргентино...* Тај посебан, јединствен глумачки начин размишљања, својствен је свакој његовој улози“, тврди Олга Одановић у чијој колекцији значајних признања се налазе и Стеријина награда, Награда „Милош Жутић“, Нушићева награда за животно дело глумцу комичару, Глумачка награда Удружења драмских уметника Србије - „Љубинка Бобић“, Награда „Жанка Стокић“, Печат Народног позоришта, Награда „Раша Плаовић“...

Ниједно од тих признања није случајно стигло у њене руке. Напротив. Као велики посвећеник своје професије, већ више од три и по деценије очарава позоришну, филмску и телевизијску публику играјући с једнаким жаром и креативношћу и драмске и комичке роле. Поручује на крају разговора да глумац никад у потпуности није задовољан постигнутим резултатима.

„Глума је доста специфичан занат. Увек мислите да је могло боље, другачије... у питању су увек неке нијансе. Доста сам самокритична кад видим себе на екрану или платну. Али, добро, Боже мој, не могу ни да кажем да сам незадовољна. Улоге су бирале мене. Редитељи су ме увек звали из једног јединог разлога - сматрали су да ја то могу да изнесем. Хвала им на поверењу које ми указују. Некад ни ја нисам баш сигурна да ћу оправдати ukazано поверење. Међутим, кад уђете у процес, у неком тренутку схватите да је, у ствари, све могуће. Али, за то није довољан само таленат. Мора много да се ради, и на себи и на улози, како би све било како треба. Чак, и после тога, увек може боље. И увек би, сигурна сам, неко други то урадио, можда, и пет пута боље него ја. Јер, постоје различитости и фала Богу да је тако. Било би досадно да сви сад играмо на један исти начин. У томе и јесте драг овог посла“, сматра госпођа Одановић, глумица раскошног талента, непресушне енергије и специфичног сензибилитета.

■ Микојан Безбрадица ■

АНДРЕЈ НОСОВ,
РЕДИТЕЉ ПРЕДСТАВЕ
„СИТНИЦЕ КОЈЕ ЖИВОТ ЗНАЧЕ“

Не постоји ЖИВОТ без мана

З а свој редитељски првенац у Народном позоришту, Андреј Носов је изабрао комад једног од најпопуларнијих италијанских писаца данашњице Лоренца Маронеа „Ситнице које живот значе“. Ова интригантна прича (у драматизацији Ђорџа Косића), у којој је посебан акценат усмерен на то шта, заправо, значи живот у заједници – са партнером, родитељима, пријатељима... летос је с великим успехом први пут изведена у Тивту у оквиру Фестивала медитеранског театра „Пургаторије“, а након тога, није оставила равнодушном ни одушевљену публику Смотре уметности „Мермер и звуци“ у Аранђеловцу, као и Амбијенталног позоришног фестивала „Нови тврђава театар“ у Чортановцима. Београдска премијера представе, коју је Народно позориште у Београду урадило у копродукцији са Бео Арт-ом и Центром за културу Тиват, биће одржана 23. октобра (20,30) на Сцени „Раша Плаовић“. Главну улогу тумачи Младен Андрејевић, а у подели су и Нела Михаиловић, Вања Ејдус, Душан Матејић, Нина Нешковић и Раде Ђосић. Говорећи о искуствима током двомесечних проба, Носов у интервјуу за „Позоришне новине“ истиче да је „било неизвесно, самим тим и узбудљиво“.

„Функционисали смо, имајући у виду изазове са којима смо се суочавали, као добар тим. Посебно ми је важно да захвалим Нели Михајловић и Вањи Ејдус, на великој подршци и *навигану* кроз огроман систем Народног позоришта. Имао сам, уз њих две, али и остале глумце Народног позоришта, као и сараднике, утисак да смо своји на своме и да је представа једино што је важно. И на крају се догодило да иза свега имамо представу пред којом је немогуће остати равнодушан. Народно позориште има све услове да прави велике и важне представе, надам се да ће наставити тим путем. Наравно, мислим да је ризик најва-

Чезареа је требало да тумачи Бранко Цвејић, али је он, нажалост, у међувремену преминуо...

За мене је одлука да наставимо да радимо, тај тренутак пристанка на захтеве за алтернацијом био можда најкомпликованији моменат у досадашњем раду. Бранко Цвејић је био мој пријатељ, позоришни добри дух, који је био уз мене од почетка мог позоришног живота. И наравно да је било јако емотивно и чудно, гледати неког другог и правити изборе са неким другим. Али, како то већ бива у нашем послу, позориште иде даље и постоји и након одласка оних који су били јако важни и велики за то позориште. Бранко Цвејић се јако радовао овој улози, радовао се прилици да одигра човека који нам се чинио даљак, а врло познат. Био је предан, ни једну пробу није пропустио. И онда се догодио тај несрећан сплет околности да нас је Цвеја напустио. Млађа Андрејевић је ускочио и заиста урадио велики посао. Имали смо свега неколико проба пре првог уласка публике, И изборили се. То је био позоришни маратон у

жњији, јер оно у шта смо сигурни није увек добар пут; некад би требало мењати мало ствари. Посебно ми је, током овог процеса, била важна подршка тима иза сцене, са дивним инспиратором и веома посебном Горданом Перовски, која поред суфлерске улоге у овом комаду игра више других улога и симбола који су ту, а и нису. Заиста, било је ово лепо позоришно искуство.

У фокусу те мелодраме о љубави, пријатељству и помоћи, налази

се пензионисани књиговођа Чезаре, „старо цангрисало“ који пред сам крај живота добија жељу да из корена промени свој карактер. Шта вас је, онако посебно, заинтриговало у овој причи?

Видео сам људе из романа око себе, препознао сам себе. Лоренцо Мароне говори веома много о темама које и мене интригирају. И било је заиста једноставно одлучити се на овај рад. С друге стране, чини ми се да нам је ова италијанска прича јако блиска, да се ту препознајемо, налазимо и сналазимо добро, што је још додатни мотив. И на крају, како процењивати човека и његове поступке, ако закасни да мења себе и све око себе. Остаје велико питање, и после овог процеса, за шта смо имали времена, а за шта не.

Представа се, између осталог, бави односом друштва према старим људима, сексуалним слободама, отвара питање човекове искренности према самом себи... Ви сте у први план ставили однос родитеља и деце. Зашто?

Мени су ти односи најубудљивији, најинтригантнији. За многе људе њихова деца су смисао њиховог живота. И онда се стално питам, шта кад се не слажете са њиховим изборима, шта кад их видите другачије од онога како би они требало да буду и да постоје. Мислим да је то вечна тема, међутим овде родитељи покушавају другачије, док се деца опирају или не препознају ту промену. Тек онда кад одлучимо да прекинемо наше мале кућне ратове, ми некако кренемо да слушамо своје родитеље, уз питање да ли ћемо или смо их икада стварно чули. Замером, љутимо се, очекујемо, а заправо смо углавном добили максимум који ћемо икад добити у животу. То је за мене интимно, јако важно, питање, уз слободу и преузимање ствари у своје руке, односно спремност да живите своје животе онако како, заправо, желите.

Представа је премијерно изведена у Тивту, у оквиру Фестивала

медитеранског театра „Пургаторије“, а након тога видела ју је и публика на Смотри „Мермер и звуци“ у Аранђеловцу и Фестивалу „Нови Тврђава театар“ на којем су признања освојили Нела Михаиловић (Награда за најбољу глумицу) и Младен Андрејевић (Награда за глуму „Милан Гуговић“)...

Заиста је велико искуство имати те премијере и гостовања пре Београда. То нам даје прилику да још радимо и вајамо ову нашу представу. Видели смо различите реакције гледалаца, осетили шта нам пролази, а шта не. И исто тако, добили прилику да мењамо ствари. Тако да цео тај сплет околности изгледа као изузетну прилику. Играти за критичку публику *Новог тврђава театра* је била посебна стрепња, јер ми се чинило да ако ту прођемо, пролазимо свуда. А добили смо и награде. Знате, редитељ је после премијере практично немоћан. Кад оставите представу, када одете, а усуд овог посла је да стално долазите и одлазите, ви се растајете са нечим са чиме сте дуго живели. Свако враћање је као повратак кући после дугог пута. Изненаде вас ситнице. Мене је изненадило да имамо још простора да радимо на дисању ове наше игре.

„Ситнице...“ дакле, између осталог, говоре и о могућности да, ипак, можемо да живимо другачије, нарочито онда кад мало боље размислимо о неким својим поступцима у односу на друге људе. У којој мери је деликатно пронаћи радост живота, а да притом не кривиш свет око себе за сопствене илузије?

Ваше питање нуди, можда, и одговоре. Они се крију у спремности на промену и свести да промена не мора нужно бити лоша. Људи се данас не запитају, или се врло ретко запитају о сопственој одговорности, не само из позиције кривице, већ са идејом да уче. Ми данас престајемо да учимо кад изађемо из школе, надамо се чудима, иако знамо да не постоје. Просто, отуђени свет одвео нас је у крајност занемаривања сопственог одрастања, сазревања и разумевања потреба које имамо. И онда, тако уплашени, тумарамо у истим матрицама, без потребе да чујемо и видимо људе око себе. Усамљеност је, можда, у свему томе највећи проблем. О њој се ћути, посебно о усамљености међу људима. Она ми се чини као највећа борба коју човек, који се мења, мора да прихвати као свој усуд. И промена и другачији живот имају мане. Живот без мана не постоји, он је само илузија коју стално другачије пакујемо.

■ Микојан Безбрадница ■

IN MEMORIAM Данијела Угреновић (1969-2022)

Глумица Народног позоришта у Београду Данијела Угреновић преминула је изненада 15. септембра у 53. години. Дипломирала је на Факултету драмских уметности, у класи проф. Владимира Јетовића, 1994. године, када је и постала стална чланица ансамбла Дrame Народног позоришта, заједно с колегама са класе Наташом Нинковић, Нелом Михаиловић, Борисом Пинговићем и Данијелом Кузмановић.

Својом појавом, јединственим талентом, уверљивошћу и сценском снагом пленила је пажњу публике и критике.

На матичној сцени остварила је низ упечатљивих рола у представама „Месец дана на селу“ (Верочка), „Живот је сан“ (Росаура), „Путујуће позориште Шопаловић“ (Гина), „Тетовирана ружа“ (Љезпина), „Развојни пут Боре Шнајдера“ (Лина), „Максим Црнојевић“ (Анђелија), „Зли дуси“ (Виргинска), „Иванов“ (Зинаида Савишна)...

Последњу премијерну улогу у Народног позоришту одиграла је пре непуних годину дана, 25. септембра прошле године, у драми Александра Николајевића Остров-

ског „Вуци и овце“, у режији Егона Савина који јој је поверио лик Анфусе Тиховновне.

Наступала је с великим успехом и на другим сценама - Будва Град театар („Каролина Нојбер“), Атеље 212 („Велика свеска“), Културни центар Тиват („Ненаграђени љубавни труд“), „Мадленианум“ („Тесла“), Битеф театар („Ивана кнегиња Бургундска“ „Госпа од мора“ „Моја домовина седам снова“ „Зимске баште“), Позориште „Бошко Буха“ („Плава птица“)...

Сахрањена је 20. септембра на београдском гробљу „Лешће“.

■ Р.П.Н. ■

ФЕСТИВАЛСКА ГОСТОВАЊА У ОКТОБРУ

Представа „Успаванка за Алексију Рајчић“, по тексту Ђорђа Косића и у режији Југа Ђорђевића, биће одиграна 6. октобра на Позоришном фестивалу „Театар у једном дејству“ у Младеновцу и 20. октобра на „Данима Зорана Радмилића“ у Зајечару. Насловну улогу тумачи Вања Ејдус, а у подели су и Ива Милановић, Новак Радуловић, Сара Ристић, Невена Милошевић, Вера Зечевић, Младен Лукић, Горан Милошевић и Данијела Милошевић. Публика 40. Фестивала „Борини позоришни дани“ у Врању, 26. октобра моћи ће да погледа представу „Рат и мир“, по чувеном класику Лава Николајевича Толстоја, у драматизацији Федора Шилија и режији Бориса Лијешевића. Улоге тумаче Хаџи Ненад Маричић, Миодраг Кривокапић, Данило Лончаревић, Златија Оцокољић Ивановић, Зорана Бећић Ђорђевић, Душан Матејић, Бојана Стефановић, Теодора Драгићевић, Немања Стамаговић, Нина Нешковић, Слободан Бештић, Калина Ковачевић, Петар Стругар, Вучић Перовић и Недим Незировић.

Р.П.Н.

ЧЛАНОВИ ОРКЕСТРА ОПЕРЕ УЧЕСТВОВАЛИ НА ПРЕМИЈЕРИ ОРАТОРИЈУМА У ГРЧКОЈ

Истакнути чланови Оркестра Опере Народног позоришта у Београду, концерт мајстор Едит Македонска, вођа виола Мирко Црнојевић и вођа контрабаса Светозар Вујић Борски учествовали су на премијери ораторијума „Успомене“ на позив директора музичког фестивала Никоса Ефтимиадиса. Овај интернационални музички спектакл одржан је у Грчком античком амфитеатру Филипону 10. и 11. септембра, Ораторијум је написан поводом сто година од протеривања Грка из Турске.

Р.П.Н.

ИЗЛОЖБА О БОРИ ГРИГОРОВИЋУ У ТРЕБИЊУ

У Културном центру Требиње, у оквиру 65. „Фестивала фестивала“ - смотре најбољих остварења аматерске позоришне

сцене из региона, летос је гостовала изложба Музеја Народног позоришта у Београду „Борислав Бора Григоровић“ ауторке Драгице Гаћеше, посвећена признатом позоришном, телевизијском и филмском редитељу, глумцу и сценаристи (1928-2010). Поставка приказује ретроспективу стваралаштва овог великана, рођеног управо у том граду, од првих глумачких корака, преко деценије рада у Народног позоришту у Сарајеву (1954-1964) коме је подарио 30 представа, па све до преласка у Народно позориште у Београду, где остаје до краја своје каријере.

Р.П.Н.

IN MEMORIAM

Предраг Рајковић
(1949-2022)

Члан Хора Опере у пензији, тенор Предраг Пеши Рајковић, преминуо је 18. августа у Београду у 73. години. Рајковић је био дугогодишњи истакнути члан Хора Опере Народног позо-

ришта у Београду, максимално предан својој професији у којој је оставио неизбрисив траг. Испраћај за кремацију одржан је 20. августа на Новом гробљу у Београду.

Р.П.Н.

НОВЕ ДРАМСКЕ, ОПЕРСКЕ И БАЛЕТСКЕ ПРЕДСТАВЕ НА СЦЕНАМА НАРОДНОГ ПОЗОРИШТА

По укусу и публике и критике

На самом крају прошле сезоне (између два броја „Позоришних новина“), Народно позориште уврстило је на свој репертоар три нове представе; две премијере одржане су у Драмаи – „Рат и мир“ и „Госпођа Ајнштајн“, једна у Опери – „Снежана и седам патуљака“, док је Балет извео премијерну обнову „Жизеле“. Сва четири наслова наишла су на веома добар пријем код публике, а веома позитиван утисак оставиле су и код стручне критике.

Представа „Рат и мир“, по чувеном класику Лава Николајевича Толстоја, у драматизацији Федора Шилија и режији Бориса Лијешевића, премијерно је изведена 30. маја на Великој сцени. Овај комад, који не говори само о Русији током наполеонских ратова, о љубави прелепе Наташе Ростове, о тузи и несрећи Андреја Болконског, о Пјеру Безухову, и многим другим ликовима, већ и о патњама и надама, чежњама и боли људи ухваћених у мрежу великих историјских догађаја, поставља питања рата и мира на више нивоа - личном, симболичком и метафоричком.

„Врхунска емотивност, коју доноси гроф Безухов (Хаџи Менад Маричић), дивна нежност и искрена патња Наташе Ростове (Теодора Драгићевић), искрено супружничтво Ростових (Бојана Стефановић и Душан Матејић), страшна грамзивост, површност и вечито манипулисање у своју корист Курагиних, на челу са оцем (Слободан Бештић), сином Анатолом (изразит Петар Стругар) и кћери, фаталном заводницом Елен (Калина Ковачевић) прави су пут за тумачење боје времена и људи у том вихору и за разумевање њихових почесто сомнабулних грехова... оценила је, између осталог, критичар „Вечерњих новости“ Драгана Бошковић наглашавајући да је сцена била симболично, али функционално огољена (Јања Ваљаревић), док је Бојана Никитовић све обукла у костим пун лепоте и значења.

Неколико дана касније, 4. јуна, такође на Великој сцени, одржана је премијерна обнова чувеног романтичног балета „Жизела“, на музику Адолфа Адама, у кореографији Леонида Лавровског (према Ж. Корали, Ж. Перо, М. Петипа; кореографска

реализација Катарина Обрадовић).

У главним улогама наступају Бојана Жегарац Кнежевић/ Тајјана Тагић/ Софија Магјушенскаја (Жизела), Хозе Иглесиас/ Јован Веселиновић/ Јегор Бурба (Алберт), Маргарита Черомухина/ Ада Распор/ Милица Јевић Дрндаревић (Мирта)...

У представи учествује комплетан балетски ансамбл и Оркестар Народног позоришта под диригентском управом Ане Зоране Брајовић.

Критичар „Политике“ Ирена Крешић указала је да је велики ансамбл, посебно женски, изашао из сенке „дисциплинованом уљезаном игром у пуноћи осећања овог романтичног балета јединствене поетичности“, док је њена колегица из недељника „Време“ Ивана Миловановић, истакла да су три извођења „Жизеле“ у различитим поделлама, које је назвала „балетски маратон“, дала нашој културној сцени подухват какав није имала, али и потврду потенцијала Балета Народног позоришта у Београду.

Опера националног театра од 12. јуна постала је богатија за још један наслов - „Снежану и седам патуљака“. Та опера-бајка, према познатом делу Браће Грим, по којем је Драган Каролић написао либрето и компоновао музику, премијерно је изведена на Сцени „Раша Плаовић“ под диригентском управом Стефана Зекића и у режији Ане Григоровић. Била је то, уједно, праизведба тог Каролићевог дела у Србији чији се тематски оквир интерпретације заснива на немогућности очувања спољашње лепоте.

У овој веома динамичној и забавној представи, која је урађена као пројекат Оперског студија Народног позоришта у Београду „Борислав Поповић“, учествују Невена Ђоковић/ Милица Дамјанац (Снежана), Јана Цветковић (Краљица), Милена Ђорђевић/ Страхиња Тричковић (Огледало), Стефан Живановић (Принц), Лука Јозић (Ловац), Миљана Радиновић, Милица Дамјанац, Искра Сретовић, Сара Ристић, Невена Милошевић, Анастасија Станковић и Вера Зечевић (Патуљци).

Критичар дневног листа „Блиц“ Гордана Крајачић нагласила је да је ауторски тим ове представе створио „одлично дело, упечатљиво и за децу и за одрасле, које је у себи успело да задржи управо као и протагонисти ове опере дечију душу и емоције“. Такође, указала је и на то да иако је овде реч о дечијој опери „она је дечија само за публика, али не и за извођење; једанаест извођача у оркестру заправо су извршни камерно-солистички музичари, са сјајно издвојеним солима“...

Веома успешна сезона Народног позоришта окончана је још једном сјајном премијером, одржаном 30. јуна на Сцени „Раша Плаовић“; реч је о драми Снежане Ђидић „Госпођа Ајнштајн“, у режији гошће из Америке Карин Росничек. У том комаду о замишљеном сусрету душа Милеве Марић и Алберта Ајнштајна, о (загробном) разговору и препирци о супротстављеним наративима о њиховој прошлости, улоге тумаче Душанка Стојановић Глид (Милева Ајнштајн) и Горан Јевтић.

У надреалном простору чистишта, њих двоје се присећају кључних тренутака из живота и поново их проживљавају, у покушају да се међусобно разумеју и измире макар после смрти, кад већ нису могли за живота...

„Режија (...) делује довољно надреално да у њу стану овоземаљске чежње и муке, али и ментални усхит једног генија и једне жене која је и сама то можда била. Наравно, све то без њих двоје не би било довољно да постигне онај ниво емоције у гледалишту, онај дуготрајни аплауз, поуздано без учешћа клакера. Душанка Стојановић Глид је Милева, Горан Јевтић Алберт. Два истински комплексна глумачка задатка, на различите начине, а врхунски урађена оба“... оценила је Александра Гловацки, критичар дневног листа „Нова“.

■ Р.П.Н. ■

ПЕТОРО МЛАДИХ ПРИМЉЕНО У СТАЛНИ РАДНИ ОДНОС У НАРОДНОМ ПОЗОРИШТУ У БЕОГРАДУ

Залог за будућност

Вучић Перовић, Нина Нешковић и Петар Стругар

Народно позориште у Београду, уз подршку Министарства културе Републике Србије примило је у стални радни однос троје младих глумаца, једног гардеробера и једног маскера/власуљара.

На конференцији за новинаре, одржаној тим поводом 8. септембра у фоајеу Друге галерије, в.д. управника Светислав Гонцић истакао је да је Народно позориште у Београду посвећено стварању

врхунске уметности и самим тиме неговању и усавршавању постојећих као и креирању нових генерација уметника.

„Та радна места подразумевају настављање традиције и све оно што национални театар носи са собом као културно наслеђе, али са новим младим људима као носиоцима будућег репертоара. Зато су нова радна места за нас од круцијалног значаја и овом приликом захваљујемо републичкој Влади, а пре свега Министарству култу-

ре на максималној подршци да се то препозна... Добро је знати да смо део једног ширег плана ревитализације културолошког простора у нашој земљи и драго ми је да то можемо и да спроводимо, пола-

ко, али сигурно”, рекао је Гонцић.

У стални радни однос, на неодређено време, из уметничког сектора примљени су глумци Петар Стругар, Вучић Перовић и Нина Нешковић.

Помоћник министра за савремено стваралаштво Радован Јокић оценио је да ресорно министарство у свом раду тежи ка стварању најбољих решења и најавио да ће Министар-

ство културе и информисања Републике Србије и убудуће улагати максималан напор за побољшање постојеће ситуације не само у позориштима, него и у култури уопште.

Осим троје глумаца, у радни однос на неодређено време примљени су (сектор Техника) гардеробер Сташа Мандић и маскер/власуљар Наташа Луња.

Председник Управног одбора Народног позоришта Филип Бојић поздравио је одлуку о отварању нових радних места у националном театру и подсетио да тело на чијем се челу налази, већ неколико година инсистира на томе да се уметнички ансамбли у сва три сектора подмладе.

Бојић је додао да су, према његовом мишљењу, Петар Стругар, Вучић Перовић и Нина Нешковић „изузетни млади глумци који ће, у сваком случају, представљати будућност националног театра”.

Управо примљени млади чланови Народног позоришта изразили су огромно задовољство што су постали део једне од најзначајнијих позоришних институција у нашој земљи и истакли да ће својим радом и залагањем оправдати указано поверење.

■ Р.П.Н. ■

У СУСРЕТ ИЗЛОЖБИ О ВЛАДИМИРУ ЛОГУНОВУ У МУЗЕЈУ НАРОДНОГ ПОЗОРИШТА У БЕОГРАДУ

Балетски триптихон

дово језеро), Шумар Хиларион (Жизела), Карењин (Ана Карењина), четворострука улога у Хофмановим причама или Копелијус (за коју је 1980. године добио Награду Народног позоришта у Београду), тренутна су асоцијација на играча Логунова.

Владимир Логунов спада у ред малобројних балетских уметника са ових простора који су имали срећу да

извесно време проведу на школовању на знаменитој московској позоришној академији ГИТИС, на којој је, у сезони 1973/74, Логунов боравио на специјализацији из области кореографије и балетске педагогије. Као некадашњи ученик чувеног руског педагога Нине Кирсанове, познавао је принципе студиозне руске педагогије, што му је олакшало стицање знања из овог домена, које ће он великодушно преносити од 1986. годи-

не, као професор дуетне игре у балетској школи Лујо Давичо. Био је вољен и правичан педагог, срдчан, по заслуги, и оштар и одлучан, када је то ситуација налагала. Поседовао је оно право знање, саткано од драгоценог споја врсног познавања теорије и прёко потребног сценског искуства. Његова поставка *Крица Орашчића*, настала за потребе годишњег концерта ученика, игра се преко 25 година.

Московска академија представља једну од најауторитативнијих образовних установа у свету. Као таква, одлучујуће је деловала на Владино избор да се окрене кореографском деловању. Тамо су му се, према сопственом признању, *отвориле очи* – читава једна стваралачка област, у свој сложености, отвара се пред њим. Студиозан приступ московске академије бавио се и питањем ригидног устројења реализације кореографске замисли, указујући на неизоставан предуслов тог процеса: прецизно и подробно познавање структуре изабраног музичког дела, кроз темељну анализу музичке партитуре. Управо ће се

ових постулата Логунов држати у својим каснијим кореографским остварењима, попут балета *Доктор Цекил и Мистер Хајд*, коме ће бити додељена Награда Народног позоришта у Београду за најбољу представу у сезони 2001/2002. У Москви је био и на уметничком извору сценских поставки класичног балетског наслеђа, бивајући сведок једног зналачког, поузданог и, поврх свега, одговорног односа према балетској традицији, испуњеног пијететом и пуном свешћу о важности њеног очувања. Ова своја (са)знања Логунов ће преточити у праксу већ 1988. године, поставком балета *Дон Кихот*, а нешто касније и бисером класичне балетске литературе, *Успаваном лепотицом*, 1996. године. Тако је Балет Народног позоришта у Београду био обогаћен двама изузетно важним класичним балетским насловима, од којих је први, током шеснаест година извођења, одигран чак 85 пута, а *Успавана лепотица* је и данас на репертоару, премашивши 100 извођења. Следећи стечене увиде о неопходности доследног праћења оригиналних поставки, Логунов је био

свестан нужности њиховог прилагођавања, како постојећој сцени, тако и играчким капацитетима и преовладавајућем уметничком сензибилитету нашег балетског ансамбла. Тако су настале две постојане и конзистентне кореографске поставке, у којима су своје техничко умеће и уметничка достигнућа имали прилику да искажу сви наши водећи балетски уметници, као и гостујуће иностране балетске звезде.

Кореографски опус Владимира Логунова обухвата и рад у бројним позориштима широм некадашње Југославије, али и у иностранству. Међу бројним наградама и признањима издвајамо Награду за животно дело и награду *Димитрије Парлић* УБУС-а, Печат (2016) и Плакету (2018) Народног позоришта у Београду, а први је балетски уметник који је примио Златну медаљу за заслуге председника Републике Србије, 2021. године. Изложба ће бити отворена 25. октобра (18,00) у Музеју Народног позоришта у Београду.

■ Милена Јауковић ■
аутор изложбе посвећене
Владимиру Логунову

Владимир Логунов, балетски играч, кореограф и педагог. У овим трима улогама, међусобно стопљеним, које као да су бирале њега, а не он њих, Логунов делује готово шездесет година. Као уметник доминантно карактерног играчког профила, на београдској сцени упечатљиво је тумачио улоге класичног и неокласичног балетског репертоара. Проф Ротбарт (*Лабу-*

ОКТОБАР 2022.

СЕЗОНА 2022/23.

ОКТ	СУБ. 01. КОШТАНА опера Петра Коњовића	од 19.00
	СУБ. 08. ДЕЦА / ПРЕМИЈЕРА опера у 17 песама на музику Ирене Поповић, по роману Милене Марковић	од 19.30
	НЕД. 09. РАТ И МИР драматизација Федора Шилија, по роману Л. Н. Толстоја	од 19.30
	УТО. 11. КО ТО ТАМО ПЕВА балет на музику Војислава Вокија Костића	од 19.30
	СРЕ. 12. КОШТАНА опера Петра Коњовића	од 19.00
	ЧЕТ. 13. ДЕЦА опера у 17 песама на музику Ирене Поповић, по роману Милене Марковић	од 19.30
	СУБ. 15. ОРФЕЈ И ЕУРИДИКА опера Кристофа Вилибалда Глука	од 19.30
	НЕД. 16. НОРА - ЛУТКИНА КУЋА драма Хенрика Ибзена	од 19.30
	ПОН. 17. ГАЛА ДОНАТОРСКИ КОНЦЕРТ у организацији Фондације „Полуњин“	од 19.30
	УТО. 18. ЖИЗЕЛА балет Адолфа Адама	од 19.30
	ЧЕТ. 20. РАТ И МИР драматизација Федора Шилија, по роману Л. Н. Толстоја	од 19.30
	ПЕТ. 21. КО ТО ТАМО... концерт најпопуларнијих нумера из домаћих филмова и серија у извођењу Хора и Народног оркестра РТС-а	од 20.00
	СУБ. 22. БОЕМИ опера Ђакома Пучинија, посвећена прваку Опере Народног позоришта Предрагу Протићу	од 19.30
	НЕД. 23. ДАМА С КАМЕЛИЈАМА драма Александра Диме Сина, посвећена композитору Корнелију Ковачу	од 19.30
	ПОН. 24. СИМПОЗИЈУМ КЛИНИКЕ ЗА ПСИХИЈАТРИЈУ УКЦС-а	од 9.00
	УТО. 25. ЖИЗЕЛА балет Адолфа Адама	од 19.30
	ПЕТ. 28. ГОДИНЕ ВРАНА драма Синише Ковачевића	од 19.30
	СУБ. 29. ДОН КИХОТ опера Жила Маснеа	од 19.30
	НЕД. 30. ДЕЦА опера у 17 песама на музику Ирене Поповић, по роману Милене Марковић	од 19.30
НОВ	УТО. 01. ЖИЗЕЛА балет Адолфа Адама	од 19.30
	СРЕ. 02. ТОСКА опера Ђакома Пучинија	од 19.30
	ЧЕТ. 03. ХАЗАРСКИ РЕЧНИК - ЛОВЦИ НА СНОВЕ балет по мотивима романа Милорада Павића	од 19.30
	ПЕТ. 04. ДЕРВИШ И СМРТ Борислав Михајловић Михиз / Егон Савин, по роману Меше Селимовића	од 19.30
	СУБ. 05. ОРФЕЈ И ЕУРИДИКА опера Кристофа Вилибалда Глука	од 19.30

ГОСТОВАЊА

06. 10. УСПАВАНКА ЗА АЛЕКСИЈУ РАЈЧИЋ, драма Ђорђа Косића, ПОЗОРИШНИ ФЕСТИВАЛ „ТЕАТАР У ЈЕДНОМ ДЕЈСТВУ“, Младеновац
10. 10. БАЛКАНСКИ ШПИЈУН, трагикомедија Душана Ковачевића, Рашка
20. 10. УСПАВАНКА ЗА АЛЕКСИЈУ РАЈЧИЋ, драма Ђорђа Косића, Зајечар
26. 10. РАТ И МИР, драматизација Федора Шилија, по роману Л. Н. Толстоја
40. ФЕСТИВАЛ „БОРИНИ ПОЗОРИШНИ ДАНИ“, Врање
27. 10. КО ТО ТАМО ПЕВА, балет на музику Војислава Вокија Костића, Рума
29. 10. БАЛКАНСКИ ШПИЈУН, трагикомедија Душана Ковачевића, Рума
06. 11. ХАЗАРСКИ РЕЧНИК - ЛОВЦИ НА СНОВЕ, балет по мотивима романа Милорада Павића, Нови Сад
07. 11. РАТ И МИР, драматизација Федора Шилија, по роману Л. Н. Толстоја
26. ЈУГОСЛОВЕНСКИ ПОЗОРИШНИ ФЕСТИВАЛ, Ужице
09. 11. ОРФЕЈ И ЕУРИДИКА, опера Кристофа Вилибалда Глука, Чачак

	СУБ. 01. УСПАВАНКА ЗА АЛЕКСИЈУ РАЈЧИЋ драма Ђорђа Косића, у оквиру конгреса IETM-а у сарадњи са Битеф тимом, - ТИТЛОВАНО НА ЕНГЛЕСКИ ЈЕЗИК -	од 20.30	ОКТ
	ПОН. 03. ПЕЛИКАН драма Августа Стриндберга	од 20.30	
	УТО. 04. БАЛКАНСКИ ШПИЈУН трагикомедија Душана Ковачевића	од 20.30	
	СУБ. 08. ГОСПОЂА АЈНШТАЈН драма Снежане Ђиђић	од 20.30	
	УТО. 11. ИЛУЗИЈЕ комедија Пјера Корнеја	од 20.30	
	СРЕ. 12. БЕЛА КАФА комедија Александра Поповића	од 20.30	
	ПОН. 17. ЧИЈЕ ЈЕ ОВО ДОБА, ПАЗОЛИНИ? аутора Етореа Олдија, у организацији Италијанског института за културу	од 20.30	
	УТО. 18. ЖЕНСКИ ОРКЕСТАР комедија Жана Ануја	од 20.30	
	СРЕ. 19. ИРАНСКА КОНФЕРЕНЦИЈА драма Ивана Вирипајева	од 20.30	
	НЕД. 23. СИТНИЦЕ КОЈЕ ЖИВОТ ЗНАЧЕ / ПРЕМИЈЕРА по тексту Лоренца Маронеа	од 20.30	
	ПОН. 24. СИТНИЦЕ КОЈЕ ЖИВОТ ЗНАЧЕ по тексту Лоренца Маронеа	од 20.30	
	УТО. 25. СИМПОЗИЈУМ КЛИНИКЕ ЗА ПСИХИЈАТРИЈУ УКЦС-а	од 9.00	
	СРЕ. 26. ХАСАНАГИНИЦА драма Љубомира Симовића	од 20.30	
	ЧЕТ. 27. СИТНИЦЕ КОЈЕ ЖИВОТ ЗНАЧЕ по тексту Лоренца Маронеа	од 20.30	
	ПЕТ. 28. МАЛИ БРАЧНИ ЗЛОЧИНИ драма Ерика Емануела Шмита	од 20.30	
	НЕД. 30. ГОСПОЂА АЈНШТАЈН драма Снежане Ђиђић	од 20.30	
	ПОН. 31. ВЛАСТ комедија Бранислава Нушића, у адаптацији Милана Нешковића	од 20.30	
	ЧЕТ. 03. О(ОД)УСТАЈАЊУ ауторски пројекат компаније „Струне у плесу“	од 20.30	НОВ

ДОГАЂАЈИ

01. 10. ОТВОРЕНА ВРАТА НАРОДНОГ ПОЗОРИШТА, у 12 часова (у оквиру Дана европске баштине)
05. 10. БАЈКА ЗА НАЈМЛАЂЕ, у 11 часова (у оквиру Дана европске баштине)
08. 10. ДЕЦА / ПРЕМИЈЕРА, опера у 17 песама на музику Ирене Поповић, по роману Милене Марковић у 19.30 часова, Велика сцена
17. 10. ГАЛА ДОНАТОРСКИ КОНЦЕРТ, у организацији Фондације „Полуњин“, у 19.30 часова, Велика сцена
17. 10. ЧИЈЕ ЈЕ ОВО ДОБА, ПАЗОЛИНИ? аутора Етореа Олдија, у организацији Италијанског института за културу, у 20.30 часова, Сцена „Раша Плаовић“
21. 10. КО ТО ТАМО... концерт најпопуларнијих нумера из домаћих филмова и серија у извођењу Хора и Народног оркестра РТС-а, у 20 часова, Велика сцена
22. 10. БОЕМИ, опера Ђакома Пучинија, посвећена прваку Опере Народног позоришта Предрагу Протићу, у 19.30 часова, Велика сцена
23. 10. ДАМА С КАМЕЛИЈАМА, драма Александра Диме Сина, посвећена композитору Корнелију Ковачу, у 19.30 часова, Велика сцена
23. 10. СИТНИЦЕ КОЈЕ ЖИВОТ ЗНАЧЕ / ПРЕМИЈЕРА, по тексту Лоренца Маронеа, у 20.30 часова, Сцена „Раша Плаовић“
24. 10. СИМПОЗИЈУМ КЛИНИКЕ ЗА ПСИХИЈАТРИЈУ УКЦС-а, од 9 до 19 часова, Велика сцена
25. 10. СИМПОЗИЈУМ КЛИНИКЕ ЗА ПСИХИЈАТРИЈУ УКЦС-а, од 9 до 19 часова, Сцена „Раша Плаовић“
03. 11. О(ОД)УСТАЈАЊУ, ауторски пројекат компаније „Струне у плесу“, у 20.30 часова, Сцена „Раша Плаовић“